
STICHTING VREDE VOOR PALESTINA

Nieuwsbrief

Mei 2009

De Stichting Vrede voor Palestina geeft financiële en morele steun aan de Hope Flowers School in Al Khader op de bezette Westelijke Jordaanoever. Deze school, opgericht door en onder leiding van de familie Issa, zet zich sinds 1984 in voor vredesonderwijs en democratie, in samenwerking met andere scholen, waaronder Israëliëse. Naast de steun aan deze vredesinitiatieven werkt de Stichting aan bewustwording onder de Nederlandse bevolking van het Palestijns-Israëliësch conflict door het geven van informatie(avonden).

Beste mensen,

Bij het pausbezoek aan Bethlehem zagen we op de TV de Geboortekerk, het plein daarvoor, en een paar korte beelden van stad en omgeving. Wat zie je dan eigenlijk ?

Zie je de werkelijkheid van de bezette West-oever: de armoedige straten, de vele gesloten winkels, de vluchtelingenkampen, al die jonge mensen die midden op de dag op muurtjes rondhangen, geen werk, geen zicht op een menswaardige toekomst, de Israëliëse wachttorens, de Muur...? Je ziet wat de media ons willen laten zien en dat is altijd maar een heel klein stukje van de werkelijkheid en daarvoor vaak een heel vertekend beeld.

Nu is het vakantietijd, ook in Bethlehem. Maar er zijn geen vakantiebestemmingen binnen de regio Bethlehem. En voor de meeste mensen is het onmogelijk een reispassje te krijgen voor de hele West-oever laat staan een visum voor een reis buiten bezet gebied .

Als je geluk hebt zijn de checkpoints open, en dan kun je een dag naar Hebron of naar Jericho. Maar het kan ook zijn dat je op je weg daarnaar toe steeds een roadblock moet passeren, daar moet wachten, of er wordt je de doorgang geweigerd zonder dat er een reden wordt gegeven...

En waar je ook bent is de bezetting voelbaar. Dat geeft niet bepaald een vakantiegevoel.

Dit is de dagelijkse werkelijkheid waarin kinderen, ouders en personeel van de Hope Flowers School leven.

In die wereld leven velen van de ene dag in de andere, wordt er vaak maar weinig gepland. Alles kan immers toch zo weer veranderen. De situatie lokt niet uit tot het maken van beleidsplannen, jaarplannen, en begrotingen.

Dat staat haaks op onze Westerse wereld waarin we, om gebruik te kunnen maken van subsidies, juist steeds meer moeten verantwoorden. Dat is ingewikkeld en vraagt om een oplossing .

Wij hebben in het vroege voorjaar contact gezocht met de *Stichting Kinderpostzegels* en de *War Trauma Foundation*. Zij steunen al jaren projecten op de school: de eerste een project om gehandicapte kinderen te integreren, en de tweede programma's ter verwerking van oorlogstrauma's. In beide instellingen werken mensen die weet hebben van de problematiek in de bezette gebieden. Zij zijn professionals, en wij als vrijwilligers hebben hen onze vraag voorgelegd.

In een gezamenlijk gesprek is het volgende besloten: we stellen de school voor om zich bij te scholen, te professionaliseren, op het gebied van financieel- en personeelsmanagement, met behulp van een deskundig bureau ter plaatse.

De school gaat daarmee accoord. Waarschijnlijk wordt er

gekozen voor *bureau Ernst en Young*; zij hebben een vestiging in Ramallah en werken met hooggeschoolde Palestijnse medewerkers.

Als stichting hebben wij hier geen budget voor en dat wordt ook niet van ons gevraagd. Wel worden wij betrokken bij de beoordeling van de resultaten.

Voor ons is de verandering van een uit idealisme gegroeid contact naar een meer zakelijke relatie niet gemakkelijk. Het vereist op een aantal punten een andere manier van denken en handelen.

We zijn heel blij dat James van Lidth – voormalig burgemeester van Deventer en al jaren zeer geïnteresseerd in de school – een aantal van onze bestuursvergaderingen heeft voorgezeten. Dat bevorderde de besluitvorming. Wij houden u op de hoogte

Deze nieuwsbrief komt bijna twee maanden later dan u gewend bent. Wij als bestuur hadden eerst zelf meer duidelijkheid nodig; daarnaast zijn er persoonlijke omstandigheden die vertragend werkten. Wij hopen dat u hier begrip voor hebt.

Omdat we deze keer het drukken van de nieuwsbrief moeten uitbesteden krijgt u nu een brief zonder kleur, want dat is vele malen goedkoper.

Wij hopen dat u de school juist nu wilt steunen. Uw giften komen direct ten goede aan het personeel (voor de salarissen) en aan de kinderen o.a. onderwijsmateriaal. Wij krijgen daar zoals altijd een verantwoording van.

Wij wensen u een goede zomer!
Vriendelijke groeten,

Janneke Harmsen (voorzitter)

HET VERHAAL VAN BIAN SALAH

Beste mensen van Vrede voor Palestina,

Jullie vroegen me om iets te schrijven over het schoolleven van alledag. Hier is het verhaal van een 9-jarig meisje. Er zijn veel kinderen die dergelijke dingen moeten doormaken. En het is een voorbeeld van hoe de school daarmee omgaat. Ik groet jullie hartelijk en wens jullie het beste, Ghada Issa (lid schoolleiding Hope Flowers School)

Bian Salah, 9 jaar, zit in de 4e klas van de Hope Flowers School. Ze is een 'special education student' (zorg-leerling); samen met andere kinderen krijgt ze extra lessen.

In februari verloor ze haar vader. Dat was zo traumatisch voor haar dat ze het tot op heden totaal ontkent. Ze zegt tegen de andere kinderen dingen als: 'Kijk es wat m'n vader voor me heeft gekocht'; en: 'Ik mocht gisteren met m'n vader mee', alsof hij nog leeft.

Alle leerkrachten zijn extra lief voor haar, en helpen haar ook extra met haar schoolwerk zodat ze niet achter raakt. De psycholoog en de maatschappelijk werkster besteden zorg aan haar en haar familie.

Omdat Bians moeder nu de enige kostwinner is, moet ze lange dagen werken, van 8 tot 21 uur. Ze kan er eigenlijk niet zijn voor haar gezin. Een van de leerkrachten, Lubna, heeft een speciale band met het meisje; ze is als een moeder voor haar. We merken dat dit het meisje een gevoel van rust en veiligheid geeft.

Gisteren, 21 mei, vierden we het einde van het schooljaar. Dat doen we ieder jaar met allerlei optredens waaraan zoveel mogelijk kinderen meedoen.

Bian was die dag de grote ster! Ze had een dansje bedacht en dit aan haar klasgenoten geleerd. Zeven meisjes gaven een prachtige uitvoering en het was echt een hoogtepunt van het feest.

Ze straalde toen ze afloop speciaal nog eens applaus kreeg. Wat een bemoediging om voor een publiek van 300 mensen, ouders en kinderen, te laten zien wat je kan!

Het verhaal van Bian is maar één voorbeeld. Er zijn heel veel kinderen met traumatische ervaringen. Het laat jullie ook zien hoe het personeel van de school zich inzet om zulke kinderen op verschillende manieren (psychologisch, sociaal, onderwijskundig, financieel) te ondersteunen.

Tenslotte wil ik vermelden dat juf Lubna zelf als kind haar vader verloor. Ze voelt wat het meisje nodig heeft, en ze betekent veel voor Bian. Ik ben trots op haar en haar collega's.

Dagen van mijn leven

Amman, 7 juli 1974

Ondanks het lekkere weertje op die zomeravond, was het in het kamertje bloedheet. De WK-finale kwam op TV. Dat jochie van 6 jaar zat naast zijn ooms de wedstrijd te volgen. Na één minuut was het 1-0 voor Holland... Opgetogen sprong hij de lucht in... Zo leerde hij Holland voor het eerst kennen, door de twee Johans: Cruijff en Neeskens. Na 90 minuten was het verdriet... Holland verliest. Terwijl iedereen een slokje water zocht om daarmee de nederlaag te kunnen wegspoelen, staarde hij naar het plafond 'Cruijff is echt getalenteerd!'.

Istanbul, 24 juli 1983

Op een schip voer hij met zijn moeder en zijn zusje. Moeder greep zachtjes zijn arm: 'Ga eens met die meneer praten jongen' zei ze, 'Dat is goed voor je engels'. De jongen (inmiddels 16 jaar) vond het 'geen goede actie'. Een smoesje om zijn verlegenheid te verbergen. Onder moeder's dwang ging hij met hem praten ... Een Hollander dus! De meneer vertelde dat Holland meer betekent dan de 'Johans'. Er zijn molens, rivieren, tulpen en Amsterdam in dat Holland. Hij heette trouwens ook Johan.

16 juli 2000

Na vijf uur vliegen landde hij op Schiphol en daarmee belandde hij in het mysterie: 'Waar ben ik? Wat doe ik hier?' vroeg hij zich af. Hij keek om zich heen 'Wat een vliegveld zeg!' Dacht hij... Hij wist één ding: ze staat buiten op hem te wachten... Daar is zijn liefde... Na de eerste zoen wist hij wat hij hier aan het doen was.

November 2001

Hij was ontzettend onder de indruk van het huis van Dick en Janneke Harmsen. Het huis leek niet op het gemiddelde Nederlandse huis. In dit huis was een leuke sfeer, en zeker veel geschiedenis. Na een praatje met Anja Meulenbelt die bij dat overleg aanwezig was liet hij haar zien dat haar boek *De Tweede Intifadah* een leerboek voor hem was. Trots zette ze haar handtekening in dat boek. En trots liet hij de handtekening zien aan iedereen...

Na die kennismaking met de stichting *Vrede voor Palestina* beseftte hij dat Nederland nog meer is dan wat hij leerde. Het is een prachtig land met een prachtig volk.

Khaled Sa'ad (penningmeester)

Opeens geen persoonlijke bedankbrieven meer?

Als donateur heeft U vast al wel eens een of meerdere persoonlijk bedankjes ontvangen van ons, uiteraard uit naam van de Hope Flowers School. Deze bedankbrieven worden al sinds jaar en dag verzorgd door bestuurslid Mathilde Spaapen. Echter, Mathilde is 3 maanden geleden bijzonder ongelukkig ten val gekomen, en dientengevolge tijdelijk uitgeschakeld.

Zodra het enigszins mogelijk is, zullen wij de goede gewoonte om U persoonlijk te bedanken weer hervatten.

Intussen gebruiken we nu deze Nieuwsbrief om tegen allen die de afgelopen maanden geld hebben gedoneerd te zeggen:

Héél hartelijk dank daarvoor!

Uw giften zijn meer dan welkom op gironummer
6037797
en blijven aftrekbaar voor de belasting

NIEUWSBRIEF STICHTING VREDE VOOR PALESTINA

Noordenbergsingel 2, 7411 SE Deventer. Telefoon: 0570-61 92 29. B.g.g.: 0570-60 10 31
Postbanknummer: **6037797**, IJsselmuiden

E-mail: vrepale@zonnet.nl

Website: www.stichtingvredevoorpalestina.nl

Website van de school: www.hopeflowersschool.org

*Wilt u de nieuwsbrief niet meer ontvangen, laat het ons dan weten!
Wilt u de nieuwsbrief voortaan per e-mail ontvangen, laat het ons ook weten!*